

15 Maart 2026: Masurick van der Walt

Die sentrale boodskap van die preek was dat hierdie gedeelte gelowiges leer hoe om met angs en bedreiging te leef: nie deur dit te ontken nie, maar deur dit eerlik te erken, na God toe te draai, sy waarheid te onthou, Hom te aanbid en uiteindelik rus in Hom te vind.

Hoofboodskap

Die prediker gebruik die verhaal van Josafat en Juda om te wys dat angs nie beteken iemand het geen geloof nie; intendeel, angs kan juis die plek wees waar geloof begin. Josafat se reaksie op die bedreiging van die vyande word aangebied as 'n geestelike padkaart vir gelowiges wat bang, oorweldig of onseker voel.

Die preek beklemtoon dat die Bybel nie menslike emosies wegsteek nie. Josafat was bang, en die teks sê dit openlik; daarom hoef gelowiges nie voor te gee dat alles reg is wanneer hulle in vrees leef nie.

Die beweging van die teks

Volgens die preek begin die verhaal by Josafat se vrees in vers 3. In plaas daarvan om vas te val in “wat as”-gedagtes, draai hy doelbewus na God toe en roep die hele volk op tot vas en gebed, wat wys dat angs nie alleen gedra hoef te word nie maar in geloofsgemeenskap na God gebring kan word.

Josafat se gebed in verse 6–9 is 'n belangrike fokus van die boodskap. Die prediker wys daarop dat Josafat nie net emosioneel uitroep nie, maar doelbewus bid vanuit God se karakter, God se vorige dae en God se beloftes; met ander woorde, hy bid “Skrif” en herinner die volk dat God reeds in die verlede getrou was.

Dan kom die sleutelmoment waar Josafat sy hulpeloosheid erken: “Ons weet nie wat om te doen nie, maar ons oë is op U.” Die preek beklemtoon dat Bybelse geloof nie selfvertroue of ontkenning van gevaar is nie, maar afhanklikheid van God.

God se antwoord

Die prediker lig uit dat God se antwoord deur 'n gewone persoon in die gemeenskap kom, nie deur 'n magtige koning of bekende profeet nie. Die boodskap wat kom, is dat Juda nie hoef bang te wees nie, want “die stryd is nie julle s'n nie, maar God s'n,” en dit skuif die fokus weg van die probleem na God se ingryping.

Hieruit volg 'n belangrike geestelike houding: God vra nie dat sy mense niks moet doen nie, maar ook nie dat hulle alles self moet oplos nie. Hulle moet opdaag, hulleself posisioneer, vasstaan, vertrou en kyk wat God doen.

Aanbidding voor uitkoms

Een van die sterkste temas in die preek is dat aanbidding nie net ná oorwinning kom nie, maar reeds vóór die uitkoms sigbaar is. Josafat en die volk aanbid die Here nog voor die geveg, en die

Leviëte en sangers word selfs voor die leër geplaas om te sing: “Loof die Here, want sy liefde duur vir ewig.”

Die prediker verduidelik dat hierdie liturgiese refrein, bekend uit Psalm 136, wys hoe ou liedere, ou gebede en die geloofstradisie mense kan dra wanneer hulle self min woorde het. Lofprysing word dus voorgestel as ’n praktiese en geestelike manier om angs te hanteer en die fokus van vrees na God te verskuif.

Die uitkoms en betekenis

Die oorwinning kom terwyl die volk sing en aanbid. Daarna neem dit drie dae om al die buit bymekaar te maak, wat volgens die preek simboliseer dat God se genade en seën groter is as wat mense verwag.

Die vallei kry die naam Beraka, “vallei van seën,” en word ’n herinnering aan God se ingryping. Die prediker beklemtoon ook dat die getuigenis verder strek as Juda alleen, omdat die ander nasies hoor wat God gedoen het, en dat die verhaal uiteindelik uitloop op rus wat God aan Josafat gee.

Toepassing op vandag

Die grootste praktiese toepassing van die preek is dat mense dikwels angs deur herhaling in hul denke versterk, soos wanneer hulle oor en oor dieselfde bang gedagtes “intrap”. Die prediker gebruik die beeld van ’n paadjie in die brein en sê dat gelowiges, deur herhaalde geestelike oefening, ’n nuwe pad kan aanleer: reageer op angs soos Josafat gereageer het.

Hierdie nuwe pad word in vyf eenvoudige stappe opgesom:

1. Erken dit.
2. Draai na God.
3. Herinner jouself aan die waarheid.
4. Loof en prys God.
5. Vind rus.

Om dit maklik te onthou, gebruik die prediker ’n hand-illustrasie met die vyf vingers. Die pinkie herinner aan hoe angs jou klein laat voel en daarom moet jy dit erken; die ringvinger herinner jou om terug te draai na God; die middelvinger verwys na waarheid; die volgende vinger na lof en aanbidding; en die laaste stap is rus.

Die prediker gebruik ook die beeld van ’n bottel wat al swaarder voel hoe langer jy dit vashou. Daarmee wys sy dat bekommernisse nie noodwendig self groter word nie, maar dat dit al swaarder raak hoe langer ’n mens dit dra, en dat die uitnodiging van die teks is om dit neer te sit en aan God oor te gee.

Verder verbind die preek hierdie boodskap met asem en God se skeppingswerk in Genesis 2:7, waar God asem in die mens blaas. In die lydingstyd, sê sy, word gelowiges genooi om weer asem te haal, stil te word, hul oë op God te rig en te ontdek dat die plek van angs ook ’n plek van lof en nuwe lewe kan word.

Laastens wys die prediker dat Josafat se verhaal uiteindelik na iets groter wys: soos die kruis 'n plek van lyding was wat 'n plek van lewe en seën geword het, so kan God ook plekke van vrees in gelowiges se lewens omskep in “valleie van seën”. Die kernvraag is dus nie of ons bekommernisse het nie, maar wat ons daarmee doen.

Oordenkingsvrae

- Watter situasie in my lewe laat my tans soos Josafat voel: oorweldig, bang of onseker?
- Is ek eerlik genoeg voor God oor my vrese, of probeer ek dit wegsteek en maak asof alles reg is?
- Wanneer ang my oorval, draai ek eerste na God toe, of begin ek dadelik planne maak en “wat as”-scenario's uitdink?
- Wie is die mense saam met wie ek my vrese kan deel, eerder as om dit alleen te dra?
- Hoe lyk my gebede wanneer ek bang is: fokus ek net op my probleem, of herinner ek myself ook aan God se karakter en sy trou?
- Watter beloftes of vorige ervarings van God se sorg kan ek vandag onthou?
- Kan ek soos Josafat eerlik sê: “Ek weet nie wat om te doen nie, maar my oë is op U”?
- In watter area van my lewe nooi God my om op te daag, vas te staan en Hom te vertrou eerder as om te paniekerig of moedeloos te raak?
- Is ek bereid om God te aanbid nog voordat ek die uitkoms sien?
- Watter rol speel lofprysing, liturgie, bekende Skrifgedeeltes of geloofsliedere in my hantering van ang?
- Aan watter “bottels” van bekommernis hou ek te lank vas, en wat moet ek vandag bewustelik voor God neersit?
- Watter nuwe geestelike “paadjie” wil ek met God se hulp in my lewe begin loop, sodat ang nie die laaste woord het nie?
- Van die vyf stappe — erken, draai na God, herinner jouself aan die waarheid, loof en prys, vind rus — watter een is vir my tans die moeilikste?
- Hoe kan 'n plek van vrees in my lewe, deur God se genade, 'n “vallei van seën” word?